

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 18 грудня 2014 року № 52 (579)

ХОДИТЬ ПО ЗЕМЛІ СВЯТИЙ МИКОЛАЙ

19 грудня, завтра, – День Святого Миколая, захисника дітей і дорослих, які вірять у диво. Так, як пощастило Миколаєві, не пощастило жодному іншому святому. Бо кого ще так щиро люблять найчистіші й найщиріші душі – дитячі? Щоб попередити Святого Миколая, дітки пишуть йому листи про найзаповітніші бажання і засинають з передчуттям майбутнього сюрпризу вранці…

Цьогоріч дитячі звернення до Миколая «подорослішали». Вони, звісно, мріють про мобільні телефони та солодощі. Та серед листів до Миколая чимало таких, у яких діти, жертвуючи своїми традиційними бажаннями, просять у святого міцного здоров'я для мами-тата, всієї родини, а найбільше – миру для України, перемоги над ворожою силою. Приміром, такий собі Петрусь просить, «щоб прийшли щастя та мир в нашу Україну, щоб наші хлопці здолали ворога і повернулися додому живими…»

Волонтери запитали українських воїнів, що б вони хотіли отримати у День Святого Миколая. Солодощів, відповіли бійці, бо хочуть передати їх діткам – від Святого Миколая…

 ЗВЕРНЕННЯ

ДРУЖЕ! ПІДТРИМАЙ НАШУ «НАЦІЮ І ДЕРЖАВУ»!

Завершується передплата періодичних видань на 2015 рік. Редакція тижневика «Нація і держава» – видання Конгресу Українських Націоналістів – гуртує навколо себе прихильників. Сподіваємося, що ми не розчарували їх, тож маємо надію, що й надалі вони залишаться нашими і читачами, і дописувачами. А їхні ряди примножать нові друзі видання.

Нагадуємо: останній день передплати – 20 грудня. Не забудьте навідатися до найближчого поштового відділення і передплатити «Націю і державу». Передплатити не лише для себе, а й для рідних і друзів, для тих, хто через матеріальну скруту відмовляє собі в найнеобхіднішому.

Звертаємося насамперед до членства Конгресу, до тих подвижників національної ідеї, які понад двадцять років тому разом із незабутньою Славою Стецько творили політичну силу українських націоналістів. Сьогодні надзвичайно важливо, щоб саме вони мали вагомий вплив на політику держави та настрої суспільства. Разом ми зуміємо цього добитися – навіть без «інвестицій» заможних «спонсорів» – об'єднавшись навколо видання, яке ніколи не впадало ні в ейфорію, ні в депресію, а послідовно несло людям правду про найвищу цінність – Свободу Нації і Держави. Бо немає вищого обов'язку та святішої справи, ніж служити Україні. На тому стоїмо!

Редакція тижневика «Нація і Держава»

 ОФІЦІЙНО

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів щодо підтримки голови Вінницької обласної Ради Сергія Свитка

6–8 грудня цього року у м. Вінниця відбулись події, що нагадали минулорічні спроби влади Януковича посилити політичне та соціальне напруження всередині країни. Колишні «регіонали» разом з їхніми прихильниками проголосували за включення до порядку денного питання про відставку Голови Вінницької Обласної Ради, колишнього члена Конгресу Українських Націоналістів і справжнього патріота, обраного за підтримки Майдану після Революції Гідності.

За сприянням окремих посадовців Вінницької облдержадміністрації та депутатів Вінницької обласної ради від Партії регіонів, до міста було звезено тітушок, які намагалися дестабілізувати ситуацію. Відбулися силові зіткнення, внаслідок яких постраждали громадські активісти та правоохоронці. Вінничани почали протестувати проти зняття Сергія Свитка.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Президента України – як гаранта Конституції України – та Голови Верховної Ради України і Генерального прокурора України з проханням дати правову оцінку подіям, які відбувалися 6 – 8 грудня у Вінниці, а також забезпечити прозорість у розслідуванні випадків правопорушень, вчинених представниками правоохоронних органів та звезеними в місто провокаторами.

Знаємо Сергія Свитка як принципового політика у відстоюванні національних інтересів Української держави, як людину слова і конкретних справ, відчайдушного борця за справедливість. Як активний громадсько-політичний діяч, ще будучи на посаді викладача Вінницького аграрного університету, він безстрашно боровся з корумпованою обласною псевдоелітою та так званими «місцевими князьками». Зарекомендував себе також як послідовний опозиціонер в часи режимів Кучми-Януковича, є палким націоналістом, якому болить майбутнє України. Не випадково першочерговим кроком на посаді Голови Обласної Ради він визначив боротьбу з «раковою пухлиною на тілі суспільства» – корупцією.

Ми, українські націоналісти, висловлюємо впевненість у тому, що події, які відбулися у Вінниці, є спробою нівелювати здобутки Революції Гідності. Саме тому, важливо негайно очистити владу від поплічників Януковича, корупціонерів та зрадників і в Києві, і по всій Україні. Для цього необхідно надати громадськості важелі впливу на люстраційні процеси для формування нової системи влади.

В час, коли Україна перебуває у небезпеці, а її громадяни потерпають від неоголошеної війни з Росією та кричущої корупції, коли агресор хоче вкрасти нашу незалежність та сплюндрувати прагнення до ідеалів свободи та гідності на шляху до євроінтеграції, українська громада чітко декларує свою волю до остаточного очищення Держави від старого «регіонального» сміття: залишків п'ятої колони та непокараних українофобів в особі перефарбованих новоявлених «державників», які досі не відповіли за вбивства патріотів , сепаратизм та фінансування тероризму.

Минулої суботи, 13 грудня вінничани знову протестували.

В руках – плакати «Свитко – лідер Вінничини».

Народ перемогти неможливо. Він завжди знає, хто є хто. Свободу не спинити!

Слава Україні! Героям слава!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ЮВІЛЕЙ

Конгрес Українських Націоналістів вітає друга Миколу Магаса з 75-річчям!

18 грудня, напередодні світлого свята – дня Святого Миколая-Чудотворця, відзначатиме своє 75-ліття надзвичайно світла людина, добрий християнин, справжній націоналіст і палкий патріот, один з засновників Конгресу Українських Націоналістів, вірний соратник Слави Стецько і Зіновія Красівського, активний громадсько-політичний діяч, дослідник національно-визвольного руху на Львівщині, людина з широким політично-державним мисленням, ініціатор відновлення та багатолітній редактор часопису «Заграва» Микола Магас.

Друг Микола належить до тієї когорти українців, які чітко вибрали шлях: служити нації та її державі. Все життя він є вірним націоналістичній ідеології, тому більшість прожитих років присвятив боротьбі за утвердження Української Самостійної Соборної Держави.

Саме за його ініціативи та безпосередньої активної участі у м. Стрию відкрито меморіальний комплекс, що вшановує пам'ять українських патріотів, закатованих НКВД. Друг Микола є також одним з ініціаторів побудови пам'ятних знаків, пам'ятників і меморіальних дошок в м.Стрию та районі провідникам ОУН-УПА, а саме, Степанові Бандері, Ярославу Стецьку, Володимиру Лопатинському. Долучився він і до впорядкування багатьох могил воїнів та героїв ОУН-УПА на Львівщині. Микола Магас є натхненником та творцем кімнати-музею Ярослава Стецька, що відкрита в офісі Стрийської районної організації Конгресу Українських Націоналістів.

Своїм життєвим прикладом, як вірний християнин, а також талановитий організатор і оратор, він робить ще одну вельми потрібну і важливу справу – дбає про майбутнє України, виховуючи та наставляючи молодих українських націоналістів.

Щиро вітаємо Вас, шановний друже Миколо, із ювілеєм!

Ваша плідна праця та дух вселяють в нас віру, що Ви й надалі культивуватимете шляхетні ідеали українського націоналізму в боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу. Бажаємо державної мудрості, терпіння і благословення Божого у подальшому служінні розквіту української нації!

Сердечно зичимо Вам міцного козацького здоров'я, добробуту, натхнення та життєвих сил! Щиро бажаємо миру, щастя, достатку, родинного затишку й усіляких гараздів! Хай Господь обдаровує Вас своєю Божою благодаттю на многії і благії літа!

З роси та з води Вам!

З повагою,
Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ФЕСТИВАЛЬ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ

«ПИШЕТЬСЯ!»,

або Музи в часи Революції Гідності та війни теж не мовчать

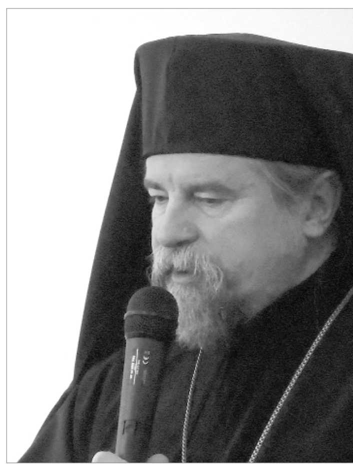
Фестиваль християнської поезії «Обручка Катерини» вийшов досить насиченим. Але не перевантаженим. Здається, ніхто не постраждав від надміру читання і слухання поезій, від дискусій і книжкових презентацій. Фестиваль, ініційований, зокрема, харківським Літмузеєм, проходив у Свято-Дмитрівській церкві. Владика Ігор у вступному слові побажав поетам уникати поверхових трактувань релігійної лексики, а шукати у Слові Божому правдивих смислів творчості і життя. Потім Галя і Ярослав Соболі – художники і парафіяни Свято-Дмитрівського храму відкрили виставку своїх робіт «Будь щасливим». Графічні роботи вони ілюстрували короткими історіями.

Поетичні виступи модерувала критик і літературознавець Тетяна Трофименко. Представляючи учасників, рухались із Заходу на Схід. Першою читала поезії з нової збірки «373» Маріанна Кіяновська. Ну що можна сказати? Відкрите, розмовне і самозаглиблене поетичне мислення. Одна з найсильніших у сучасній українській поезії.

З Маріанною зі Львова приїхала Світлана Одинець. Життєве й етичне позиціонування поетки – з Августина Блаженного. Зло не має коріння, а виникає там, де не стає Добра. Гіперактуальна для нинішнього часу теза. Свідчить про структурні зміни у художній свідомості. Опозиційність у ціннісному вимірі трансформується у взаємодоповнюваність. Ця духовна синергія, до речі, характеризує і київських поетів, твори яких увійшли до антології «Обручка Катерини». На фестивалі їх репрезентували Іван Андрусяк і Катріна Розкладай. Цю тенденцію можна помітити й в Олен – Рудої та Рибки з Харкова.

Ще важлива річ – із Заходу на Схід посилюється авангардна складова поетики, конструктивна сюжетність і відбувається переорієнтація модерних і авангардних стилів з секулярного наративу на християнський.

Парадоксально, але факт: всупереч розв'язаній проти нас Росією війні український мовно-образний світ ціннісно добрішає. Про це, до речі, йшлося у дискусії про мовчання чи не мовчання муз під час війни. Маріанна Кіяновська зауважила, що в українському художньому мовленні початку XXI століття війна була передбачена на рівні розкручування символів насилля і агресивного синтаксису. Також її стривожену інтенцію про збереження мовної матриці від семантики агресії і ненависті, взагалі від негативістських конструктів, підтримали інші учасники. Катріна Розкладай, наприклад, звернула увагу на частотність використання предикативів із часткою «не» у стверджних реченнях. А Світлана Одинець говорила про потребу психологічного переведення наших «відморожених» російською пропагандою людей в утеплений спокійними аргументами комунікативний простір. В цьому ж ключі доречно з вуст Івана Андрусяка прозвучав вірш воюючого поета Бориса Гуменюка про етичне ставлення до вбитих ворогів. Тетяна Трофименко тезисно пройшлася по сучасній прозі, як в ній зображуються священики. Відзначила загалом традиційний схематизм, пояснюючи це незнанням матеріалу і загальною позацерковністю автури. З усіх відзначила хіба Михайла Бриниха. Принаймні в його відомому апокаліптичному романі колишній священик вийшов вмотивованим у виборі виду зброї.

Олена Руда прочитала ґрунтовну доповідь із типологічним аналізом релігійної поезії доби бароккo і сучасних поетів. І насамкінець була представлена підготовлена нею із передмовою Тетяни Трофименко антологія християнської поезії «Обручка Катерини». Почитали вірші поетів, які в неї увійшли, і на цьому все завершилось. Одне слово, все було плідно і по ділу. Варто наступного разу збиратися ще. Такий був висновок.

На світлинах: під час фестивалю християнської поезії «Обручка Катерини» в Свято-Дмитрівський церкві, м.Харків

ДОРОГАМИ ВІЙНИ

Дорослі іграшки

Не знаю, хто це перший придумав. Але ще у Білбасівці (передмістя Слав'янська), десь наприкінці квітня, чула від хлопців 2-го батальйону – майданівців, що вони жіночими іменами називають свою зброю. Збивало з пантелику. На питання: чи не змерзли, не простудилися (бо ж спали під дощем на мокрій землі) Сергій Башков (Циган) театрально, з видихом промовляв: «О-о-о! Я умлівав… Мене моя Софочка так гріла, так гріла…» Ну, це я потім допетрила, що ця його «мила» – не що інше, як гвинтівка.

А десь з липня, коли по ізюмській трасі пішли довгі колони техніки, можна було на окремих машинах побачити білою фарбою намальовані імена – жіночі, родинні, іграшкові, улюблених тварин, з мультиків, іронічні і претензійні… Із зменшувальними суфіксами. І поряд з ними патріотичні гасла. Спочатку це були поодинокі приклади, а сьогодні, навпаки, рідко зустрінеш безіменну машину.

Того тижня бачила дорогою до Щастя «МАМУ», «МАЛИШ
ША», «БАРБІКА», «КИЦЮ», «КРАСАВЧИКА», «ДРАКОШУ», «БАРОНА», «АННУ МАРІЮ», «ТАНЮШУ», «МАЕСТРО»… Про що свідчать у наших військових ці назви «танчиків», бетерів й арти? На мою думку, про тих, хто потребує їхнього захисту, – дітей, стареньких батьків, коханих…

ФРОНТОВІ БУВАЛЬЩИНИ

Щастя починається звідси...

На мосту у Щасті Вадим Приходченко роздавав бійцям теплі куртки і бурки. Підходить чолов'яга років за сорок. Обличчя, ну дуже похмуре, зморщене. Запропонували йому куртку поміряти. А він на о.Дмитра Романківа дивиться і каже: «Батюшка! А у вас тут ніякої молодиці нема?». Отець Дмитро розсміявся: «Та це ж самому треба шукати!» А той у відповідь: «Нє. Я серйозно. Я женитися хочу. Дітей хочу. Я про це тут тільки і думаю. Що таке щастя? Коли смерть поруч, – розумієш ці речі. Відкладав-відкладав раніше. Все по світу мотався. А тут, на війні, бачу – мужикам жонатим значно краще. І потелефонують тобі – слово ласкаве скажуть. І листа передадуть. Самотність все-таки –жахлива штука. Уб'ють – і ніхто по тобі не заплаче…».

Поки оця розмова точилася – Палич, той самий, що його група зенітників пригощала нас пару місяців тому під мостом мате з трубочками, і у яких в землянці шовкові вишиті подушечки, чиста постіль і взагалі – ідеальний порядок, пприпер до машини три торби порожніх баняків, слоїків, каструльок, щоб же ж Вадим не забув їх завезти дружині Світлані. Бо свариться ж буде – ні в чому улюблені його салатики і вареннячко полуничне передавати. Подивився на все це наш холостяк і каже отцеві Дмитру: «Слухай, батюшка, я хоч іще не знаю, чи вірю чи не вірю в Бога, але так хочеться висповідатися.» І пішли вони вдвох на берег ріки…

Сторінку підготувала Ольга РІЗНИЧЕНКО

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГОЛОС ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЙ

РЕАЛІЇ ДОНЕЦЬКА.
ЗАГАЛЬНА НЕНАВИСТЬ І ПРИНИЖЕННЯ

Марія ОЛІЙНИК

Є дві теми, які активно обговорюються останніми днями: зупинка гуманітарного конвою від Ахметова та курс російського рубля.

Нам, хто живе в «ДНР», давно все ясно: Путін постачає терористам зброю та військових, які або «заблудились» або їдуть сюди на «відпочинок», а Ахметов – їжу, ліки для них же. А щоб підтримати імідж, трохи віддає бабулькам і дітям, які назавжди повинні запам'ятати за кого треба голосувати, хто їх рятівник і благодійник.

Гуманітарні конвої Ахметова для підтримки бойовиків курсують від серпня, акурат з того часу як Москва відкликала керівників терористичної організації ДНР, громадян РФ, членів ФСБ РФ Бородая та Стрєлкова, від якого і Ахметов і Донецький міський голова мусили втікати до Києва, і поставила корінного донеччанина без вищої освіти, слюсаря 6-го розряду Захарченка.

І з керівником бандформування «Оплот» Захарченком жодних розбіжностей у Ахметова немає. Його гуманітарні конвої супроводжують бойовики та «поліція» «ДНР», ніхто не збирається Ахметова розкулачувати, як це хотів зробити Стрєлков. Повноцінна співпраця сьогодні як і раніше, коли саме люди «Оплоту» взяли під охорону особняк Ріната Ахметова, коли наприкінці травня натовп сепаратистів вирушив у Ботанічний сад для захоплення резиденції олігарха «Люкс».

І про це знали і «папередник» голови Донецької обласної державної адміністрації Тарута, і теперішній Кіхтенко. І, я переконана, знає Президент України Петро Порошенко. Невже соратники радників Порошенка на чолі з Юрієм Луценком, Адміністрація Президента України не можуть йому розтлумачити, що Ахметов відновлює свій вплив на Донбасі, який був підірваний внаслідок кремлівського проекту Стрелкова-Бородая «Русская весна»? Затягування військових дій, постачання бабулькам гречки – не Україною, а «господарем» Донбасу, повернення Донбасу в Україну в якомусь «особливому статусі» – все це працює на попередній план Ахметова, на який і була розрахована вистава з проголошеними Донецькими міською і обласною радами незаконними референдумами 1-3 березня 2014 р. Все це працює проти української влади, проти Президента України, на відторгнення цієї української території, посилення ненависті до українців. Тут стараються російські ТВ, ТВ «Оплот», ТВ «Донецкая республика», ТВ «Юнион» за повної відсутності з квітня будь-яких українських ЗМІ. Інформаційною політикою на Донеччині не переймається ніхто! А глава АП в інтерв'ю «Українській правді» стверджує, що не обговорює бізнес-питання з олігархами:

«...Я, чесно кажучи, його (Ахметова – **Ред.**) бізнес-питання не обговорюю. Ми більше обговорюємо те, що відбувається на Донбасі, оскільки його це, безумовно, серйозно хвилює. До речі, зараз він серйозну допомогу регіону надає», – зазначив Ложкін. Отже, такий стан «допомоги» Ахметова «ДНР» Ложкін вважає нормальним!? Залишити регіон за собою та розпоряджатися фінансами, які будуть виділені на відновлення інфраструктури Донбасу? Бо інакше, чому б Ахметову не виділити кошти, передати їх Україні на допомогу ЗСУ чи добровольчим українським батальйонам, а гуманітарну допомогу роздавати від імені України нужденним, наприклад, через товариство Червоного хреста, українських волонтерів, тих же працівників СКМ Ахметова, але – від України! Та зась. Сюди українським волонтерам дорогу закрито, хіба що відразу в катівні СБУ чи катівні батальйону «Восток». Не пропустять сюди і гуманітарну допомогу від України. Отакий фарс, комедія чи трагедія розігрується на очах всього світу. Спокійно спостерігає за цим Президент України Порошенко, Уряд України, народні депутати, громадськість України.

Світ та влада в Києві мали б уже зрозуміти, що війна на Донеччині могла б давно закінчитись, якби батальйонам «Оплот», «Восток» дав команду скласти зброю їх організатор і спонсор.

Але тоді не потрібні будуть пенсіонерам, інвалідам, дітям Донеччини 100-гривневі подачки Ахметова раз на місяць у вигляді «гуманітарної допомоги», за якою треба вистояти на морозі півдня в черзі. Вони, отримавши від Українського уряду свої законні соціальні виплати, спокійно куплять собі як мінімум в 10 разів більше в магазині без всякої черги. Все це бридко і огидно: супермаркет «Ашан» в Донецьку закрився через неможливість завозити продукти, а «Амстор» та «Брусничка» прекрасно працюють і завозять безперешкодно продукцію з Києва, в тому числі фабрики «Рошен»? Як і з Донецька до Києва. І мене не дивує, чому так звана «приватна» армія Коломойського зупинила конвой так званої «приватної армії» Ахметова тільки 15 грудня, а не набагато раніше. Адже за мінськими домовленостями обмін усіх на всіх – а саме це було попередньо заявлено причиною зупинки батальйонами Коломойського гумконвою Ахметова – мав би давно закінчитись!!!

Дивне мовчання Президента України в цій боротьбі двох олігархів!

Складається враження, що всі заробляють на війні. І олігархи, і Уряд Яценюка, і Президент Порошенко. І їх не цікавлять ні долі переміщених осіб, які скитаються поза межами «ДНР-ЛНР», ні тих громадян України, від яких фактично відмовилась Україна і які намагаються вижити на території терористичних організацій «ДНР-ЛНР» без будь-яких ознак тут української влади. А найголовніше – це танці на трупах тих військових ЗСУ та добровольчих батальйонів, які чомусь і досі не зараховані до складу армії, хто бореться, не дивлячись ні на що, за цілісність України. Від всього, що відбувається, нудить, хочеться втекти світ за очі, щоб не чути цю брехню, договорняків, не бачити цих зрадників України. Але, зціпивши зуби, треба нам вірити, що знайдеться в Україні сила, яка відправить на смітник історії тих, хто сьогодні гендлює людськими життями, хто руйнує, здаючи одну за одною частини території України заради свого бізнесу, а не будує ту європейську Україну, за яку стояв Майдан. За яку гинули покоління патріотів. Щоб не зрадити жертв Майдану, щоб не зрадити донеччан Дмитра Чернявського, Володю Рибака, Валерія Сала, які першими загинули на Донеччині від рук тих, кого захистив від зачистки Ахметов і К 6 квітня в незаконно захопленому приміщенні Донецької обласної державної адміністрації, називаючи цю гопоту з колорадськими стічками та державними прапорами РФ людьми і поділяючи їх «вимоги».

І тепер ця, врятована Ахметовим гопота, «править» по повній програмі – як їй наказує Москва. З програм шкіл вилучено все, що пов'язано зі словом Україна. А декілька днів тому на магазині «Український сувенір» навіть вивіску наказали поміняти на просто «сувенир». Ненависний їм «квиток» на проїзд у міському транспорті замінили на «билет» від імені «Донецкой народной республики». Вогнем і мечем, повним ходом йде зачистка території «ДНР» від всього українського, а не від терористів – як мало би бути при проведенні АТО. Загальна ненависть і приниження. В розсилках прес-служби Донецької облдержадміністрації про соціально-політичну ситуацію в Донецькій області й згадки немає про те, що ж твориться на території половини області, що відбувається з мільйонами громадян України, що тут виживають. Що це? Байдужість? Свідома здача ще однієї частини території Росії?

Щодо другої теми. «Фінансова катастрофа» в Росії має вплив і на українську економіку. І, наприклад, якщо в січні найпоширеніша пенсія в Україні в 1150 гривень складала 144 долари США, то сьогодні при курсі 16 гривень за долар– це тільки 72 долари США. Зменшились вдвічі і зарплати. При збідлінні вдвічі нам пропонують програму Кабінету міністрів, яка виглядає просто вбивчою. Як виживати людям в умовах багаторазового підвищення тарифів на всі групи товарів і послуг з замороженими зарплатами і пенсіями – невідомо нікому. Мабуть, буде реалізовано план, згідно з яким в Україні має вижити тільки декілька мільйонів громадян для обслуги олігархів. Адже підвищення пенсійного віку, скасування стипендій (крім сиріт, інвалідів, малозабезпечених і молодих батьків), скасування доплат за наукові ступені і вчені звання викладачам, скасування пільгового проїзду для студентів при відсутності стипендій, безкоштовне навчання школярів тільки до 9-го класу, наповнюваність класів не менше 20 осіб для обласних центрів, і не менше 30 учнів для Києва, скасування безплатного харчування для учнів 1-4 класів, скасування пільгового проїзду школярам і безкоштовного проїзду для дітей з багатодітних сімей, збільшення навантаження вчителів з 18 до 22 годин на тиждень (в умовах відсутності індексації зарплат) і скасування доплат за класне керівництво і перевірку, збільшення навантаження вихователів у дитсадках з 30 до 36 годин на тиждень, збільшення доплати за харчування дітей у дитсадках з 50-ти до 80 відсотків у містах, і з 30-ти до 60 відсотків у селах, скасування норми про безкоштовну меддопомогу в лікарнях, яка прописана в Конституції. І так далі. Ознайомившись з цими «реформами», запитуєш себе: хіба це не геноцид? Що це за такий режим економії? Що це за реформи в галузі освіти та науки, які однозначно сприяють знищенню наукового та культурного потенціалу України, продукуванню тупого і неосвіченого населення, яким легко маніпулювати? А реформи Кабміну в галузі соціальної політики знищують українців на економічному рівні фізично, причому це стосується всіх вікових груп населення: від дітей до пенсіонерів.

А в «ДНР-ЛНР» все по-старому: бойовики 26 разів атакували позиції сил АТО за минулу добу, 16 грудня. «Як вже стало зрозуміло всьому прогресивному людству, домовленості про тимчасове припинення вогню в односторонньому порядку виконують лише українські військові. За добу по підрозділах сил АТО терористами здійснено 26 обстрілів «, – повідомив прес-секретар штабу АТО Леонід Матюхін. Він уточнив, що під час цих обстрілів бойовики використовували артилерію, міномети, гранатомети і стрілецьку зброю. Він також розповів, що 6 разів був обстріляний Донецький аеропорт. «Артилерія Збройних Сил України ударів у відповідь не завдавала», – підкреслив Л.Матюхін. Мабуть, тому глава МЗС РФ Сергій Лавров в інтерв'ю каналу France 24, назвав президента України Петра Порошенко найкращим шансом, який є зараз у Києва.

«Петро Порошенко – найкращий шанс, який на цей час є в України», – заявив Лавров.

«Не можу сказати, що в нас є якісь складнощі в контактах із президентом України Петром Порошенком. Принаймні, на рівні керівників двох країн. Іде регулярний діалог», – сказав він.

Десятий російський гумконвой для бойовиків відправляється з Ногінська 18 грудня. Він доставить сюди все, що їм заманеться, і вивезе звідси все, що їм треба. Адже Україна не контролює і ці гумконвої з РФ. А далі – звичні пограбування, мародерства, захоплення приміщень тощо.

І заклик Президента України Петра Порошенка потерпіти заради вступу в ЄС. При галопуючій девальвації курсу гривні, який побив історичні мінімуми, бо на чорному ринку долар вже продають по 22 гривні. При зростанні корупції, саботажі при створенні та фінансуванні антикорупційного бюро і національного агентства з питань запобігання корупції, відсутності реальної боротьби з корупцією, відсутності реформ, війні – яке може бути членство в ЄС?

Донецьк

ВІТАЄМО!

ХАЙ РОКИ ВАШ ПОРІГ ОБМИНУТЬ!

24 грудня членові Конгресу Українських Націоналістів Дмитру Йосиповичу Шевчукові, який мешкає в селі Мосорівка на Буковині, виповнюється 96 років.

Боєць УПА, в'язень концтаборів Норильська і Магадану, а потім – простий колгоспник під наглядом держбезпеки, друг Дмитро дочекався Незалежної Української держави, за яку поклав стільки сил, а тепер активно долучився до її розбудови.

І сьогодні Дмитро Шевчук не залишається осторонь подій і заходів у житті села, району та області.

Зичимо другові Дмитру здоров'я та добра на многії і благії літа.

З повагою
Д. КОБИЛЯНСЬКИЙ, голова РО КУН

* * *

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів сердечно вітає нашого побратима, учасника національно-визвольних змагань, друга Дмитра Шевчука з днем народження.

Щиросердечно зичимо Вам міцного здоров'я та добра. Просимо Всевишнього, щоб оберігав Вас від усяких негараздів.

Слава Україні! Героям слава!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу
Українських Націоналістів

ЛИЦАРІ ЧЕСТІ

МОРСЬКІ «УКРОПИ»

Мирослав МАМЧАК

«Укропи», від скороченого – «український опір», сьогодні стали відомими чи не у всьому світі. Ними гордяться в Україні та захоплюються в демократичних країнах світу, ними лякають людей, наприклад, у Росії. «Укропи» не лише стали назвою окремих військових підрозділів в АТО, «укропами» нині вважають себе всі військовослужбовці, які із зброєю в руках відстоюють свободу і територіальну цілісність України. «Укропи» продовжили справу Небесної сотні і стали гордістю української нації та опорою держави

А все почалося на Майдані з народного спротиву українців корумпованій центральній владі, яка зрадила свій народ. Але то був мирний спротив внутрішнього характеру. Все змінилося з початком російської анексії Криму. Ідеологія Майдану увійшла у свідомість, здавалося, деморалізованих тим же Майданом військових у Криму і, хоч поступово, але розсіяла пітьму пануючої в них ідеології "слов'янського братерства" і непорушної дружби флотів «братських» держав України і Росії. Заблоковані протягом однієї доби берегові військові частини і кораблі в бухтах стали реальною демонстрацією прагнень «русского міра».

Як опір Майдану викликала зрада вищих керівників держави, так зрада адміралів ВМС України Ільїна, Єлісеєва, Березовського і Шакури породила у їхніх підлеглих опір їх зрадливим наказам і спробам здати флот окупантам. Так народився морський опір, морський «Укроп», і вперше повстав він у батальйоні морської піхоти у Феодосії та на палубах кораблів «Черкаси», «Генічеськ» і «Костянтин Ольшанський», у водах озера Донузлав. Морський «Укроп» став символом живучості, витримки і мужності національного флоту у подальшій боротьбі за Україну і Чорне море. Він водночас стер зі свідомості моряків тривалий час нав'язувану в ВМС України конструкцію військово-ідеологічної роботи, підсумком якої мало стати остаточне знищення Військово-морських сил України.

Коли в один день українські берегові військові частини опинилися заблокованими чужими військами, кубанськими козаками, місцевою «п'ятою» колоною і юрбою просто обдурених людей, стало ясно, що для розблокування військових частин без крові цивільних громадян України не обійтися. Думайте командири, приймайте рішення!

А в озері Донузлав і ще гірше. Сталева барикада із затоплених суден на виході в море створила для кораблів ВМСУ просто безнадійну ситуацію. Сил і засобів розблокувати вихід у море не було, корабельна зброя тут була безсилою, крім того, берег був усіяний підрозділами снайперів та російськими десантниками. З повітря простір контролювали бойові вертольоти ворога. А запаси корабельні не безкінечні. Декого охопив відчай. 21 березня, перед обідом, за наказом командира 5-ї бригади капітан другого рангу В.Звягінцева середній десантний корабель «Кіровоград» пришвартувався до пристані і командир здав росіянам корабель без опору. На кораблі спустили Військово-морський прапор України і підняли російський Андріївський. Поволі і з інших екіпажів відсіювалися зрадники, а за ними малодушні і зневірені. Для чого, мовляв, боротися і чи це можливо? Вже все програно. Все рівно з цієї калюжі вже не вигребти, і ніхто не допоможе вибратися з нашої залізної банки. Краще не озлоблювати «братів», ану, ще десь прилаштують. Усе, наша Батьківщина тепер Крим. На кораблях залишилися лише ті, для яких Україна була понад усе і які започаткували морський «Укроп» України.

Морський тральщик «Черкаси», рейдовий тральщик «Генічеськ» і великий десантний корабель «Костянтин Ольшанський» рішуче відмовилися виконати наказ командира підійти до пристані і здати кораблі росіянам. У відповідь на пропозицію зради та ворожий ультиматум посеред озера Донузлав вони зайняли кругову оборону і усі разом продовжили боротьбу. Морський тральщик «Черкаси» вирішив прориватися в море, під пісню «Врагу не сдаётся наш гордый «Варяг» (подібних українських пісень немає – М.М.) пішов на прорив з озера Донузлав і, щоб звільнити собі вихід, спробував відтягнути один із затоплених кораблів. Лопались швартові канати і мінні талрепи, з усіх своїх кінських сил напружувалися головні двигуни корабля, «Черкаси» вперто боролися за вільний вихід в море. А в цей час на бойових курсах баражували російські вертольоти, а на молі розмістилися російські снайпери і цілилися в членів його команди. Обстановка ускладнювалася щохвилини, але «Черкаси» не звертали на неї жодної уваги і намагалися таки вирватися з пастки у відкрите море. Впевнившись у відсутності можливостей прорватися та не отримавши підмоги, тральщик став на якір в озері і зайняв кругову оборону з великим десантним кораблем «Костянтин Ольшанський», на якому зрадник залив у пальне забортну воду. «Черкаси» вже стали виступати флагманом групи кораблів, що не збиралася коритися противнику. «Здаватися не збираємося. Кожний член екіпажу сказав, що не хоче брати участь у такій ганьбі, як здача ворогу корабля та зрада присязі» – від імені екіпажу заявив командир морського тральщика «Черкаси» капітан третього рангу Юрій Федаш. Слідом за «Черкасами» зробив спробу прориву через барикаду на вході в озеро Донузлав невеличкий рейдовий тральщик «Генічеськ». Але з боку моря барикаду стримував буксир ЧФ РФ «Шахтар», який загородив вузький прохід і за допомогою двох брандсбойтів створював водно-повітряну завісу на шляху «Генічеська». З кораблів ЧФ РФ, які стояли на зовнішньому рейді Донузлава, над «Генічеськом» промайнуло кілька попереджувальних пострілів із кулеметів. Під час спроби прориву до краю мола на автомобілі КАМаз під'їхав підрозділ озброєних снайперськими гвинтівками людей у російській військовій формі без розпізнавальних знаків, які зайняли бойові позиції.

23 березня продовжилися спроби російського спецназу висадити на борт «Черкас» десант, однак попри команду «зброю не застосовувати» кораблю, вмілим маневруванням у вузькому фарватері вдалося відбити атаки супротивника. 24 березня великий десантний корабель «Костянтин Ольшанський» залишився взагалі без ходу і енергоживлення, але від загрози десанту закрився димовими завісами. Та димова завіса не є великою завадою для штурмуючого противника. Російський спецназ підійшов до корабля на раніше захопленому у ВМС України буксирі і на кораблі розпочалася абордажна битва. З криком «Здавайтеся!» російські спецназівці закидали корабель світло-шумовими гранатами. Екіпаж з 21 особи вчинив опір, та коли з буксира пролунали постріли з автоматів і кулі зацокотіли по корабельному металу, командир корабля капітан третього рангу Дмитро Коваленко змушений був віддати наказ екіпажу відступити з верхньої палуби. На корабель вдерлося близько 200 штурмовиків, які, зламавши внутрішні перегородки, захопили практично беззбройних моряків. Вивівши їх на верхню палубу, окупанти взялися спускати з гафеля корабля Військово-морський прапор України. 10 моряків екіпажу заспівали Гімн України. У цей час група мешканців селища Новоозерне спостерігали за штурмом корабля і кричали українським морякам: «Ольшанський», ви герої!», «Слава Україні! Героям Слава!».

Одночасно з штурмом «Костянтина Ольшанського» відбувалася чергова спроба російських десантників захопити тральщик «Черкаси». Ворожі десантники разом з «кримською самообороною» намагалися за допомогою швидких катерів підійти до корабля та висадитись на нього. Однак «Черкаси», вміло маневруючи у вузькому фарватері, не дали їм цього зробити. Українські моряки, щоб не допустити катерам противника наблизитися до свого борту на абордаж, у відповідь теж використовували вибухові пристрої, шашки і гранати.

Вранці наступного дня у густому тумані до рейдового тральщика «Генічеськ», що стояв на якорі, підійшов катер противника. Екіпаж, всього кілька матросів на чолі з мічманом, не встигнув вибрати якір, бо запізно побачили катер, а радіолокаційної станції у них не було. Значно переважаючий чисельно і озброєний до зубів, російський спецназ заскочив на борт, і грубою фізичною силою захопив моряків невеличкого екіпажу «Генічеська», повалив їх на палубу. Більше за все постраждали ті, хто намагався дати відсіч, і командир тральщика. Після цього всіх викинули на верхню палубу і поклали обличчям вниз, били і топтали ногами. Відбуксирувавши тральщик до пристані, моряків вивели на берег, а командира взялися допитувати представники ФСБ.

Залишившись наодинці з противником, у безвихідній ситуації морський тральщик «Черкаси» відхилив ультиматум здати корабель і спустити Військово-морський прапор. Він залишився останнім, незахопленим кораблем ВМС України в Криму, і саме він тепер представляв у кримських бухтах флот України. І приготувався до вирішальної боротьби за долю корабля і екіпажу, бо наш екіпаж, повідомив матрос Олександр Гутник телефоном, противник вважає «найбільш знахабнілим, який дуже пожалкує, якщо буде чинити спротив». Однак «здаватися ми не збираємося», заявив командир корабля капітан третього рангу Юрій Федаш, який користувався повною підтримкою своїх моряків.

Протягом всього дня 25 березня в озері Донузлав тривало протистояння морського тральщика «Черкаси» з спеціально доставленими швидкісними десантними катерами зі спецназом ворога на борту та вертольотами. Довгий час, маневруючи та відбиваючи спроби штурмовиків зачепитися за його борт, тральщику вдавалося уникати висадки на борт. Над ним гордо майорів Військово-морський прапор Збройних Сил України – екіпаж твердо грудьми, як і співалося у «Марші ВМС України» стояв за «Крим і український прапор, що над ним». Та сили були надто нерівні. Перед вирішальним штурмом противника екіпаж заспівав хіт Ляпіса Трубецького «Воїни світла» і приготувався до свого останнього бою. Воїни-моряки співали натхненно і всі разом, і з їх піснею у водах Донузлава вмирало зрадливе «морське братство двох флотів». Одночасно на палубі «Черкас» викристалізовувалося нове духовне, морське братство, яке стало символом українського опору в Криму, морським «Укропом», і вони, як колись старші покоління борців за волю України, вирішили боротися до кінця.

Невідомо, чи знав екіпаж тральщика про подібний їхньому вчинок екіпажу ескадреного міноносця Чорноморського флоту «Завидний», звершений ним у далекому 1917 році, 12 жовтня заяву моряків у відповідь на погрози підірвати їхній корабель: «…ми, українці, не спустимо піднятий нами наш національний Український прапор до тих пір, поки живе і існує наш міноносець…» Можливо, що й не знали, бо історія флоту УНР не була обов'язковою для вивчення в системі гуманітарної підготовки, бо звернення «Завидного» не стало своєрідним духовним заповітом для сучасних українських моряків. Але духовна константа і вчинки «черкащан» вповні відповідали прагненням і діям екіпажу міноносця «Завидний»: поки «…живі сини нашої славної матері – України, відповідно, жива й та сила, яка повинна відновити права нашої славної дорогої матері – України…». Тож історія зробила столітній галс і повторилася в діях екіпажу морського тральщика «Черкаси».

Під вечір 25 березня морський тральщик «Черкаси» почали переслідувати два спеціально доставлені на озеро російські швидкісні катери зі спецназом на борту. Та тральщику завдяки умілим маневруванням та з допомогою пострілів з кулемета, димових завіс і гранат вдавалося ухилятися від нападників. Маневруючи, він не давав змоги висадити на свій борт абордажну команду противника. Тоді на допомогу нападникам направили ще один швидкісний катер з десантниками і буксир «Ковель» (U831), який кількома днями раніше змінив Військово-морський прапор України на російський Андріївський, та два вертольоти Мі-35. Від вибухів гранат, які штурмовики кидали під борт корабля, в корпусі тральщика почала струменіти забортна вода.

Вже темніло, коли російським нападникам вдалося кинути бойові гранати під гвинти корабля, вивести їх з ладу, чим позбавили корабель ходу. Коли він вимушено зупинився, абордажні команди ворожих десантників з катерів і вертольотів увірвалися на борт тральщика, закинули на палубу гранати. Екіпаж запекло відбивався, рвалися гранати і димові шашки. Все навколо корабля, як і саме селище, заволокло димом. В тому диму чутно було викрики, вибухи гранат, автоматні і кулеметні черги та яскраві спалахи. Кулі, за розповідями мешканців селища, літали не лише над кораблем, але й над селищем Новоозерне, мешканці якого ховалися, де тільки могли. Над тральщиком барижували російські вертольоти. Під тиском переважаючої абордажної групи противника екіпаж вимушено відступив вглиб корабля і забарикадувався в кубрику. Вже ввечері російський спецназ зламав переборки кубрика і опанував кораблем повністю. Захопивши корабель, російські спецназівці оцінили гідний опір екіпажу корабля і… повелися з ним по-людськи. В полон не брали, погодилися залишити частину українського екіпажу на кораблі до середи. Навіть згодилися не спускати Військово-морський прапор України до тих пір, поки не зійде з нього останній український матрос.

З втратою морського тральщика «Черкаси» Військово-морські сили України втратили свій останній корабель, свою останню військову частину на Кримському півострові. Український морський тральщик «Черкаси», рейдовий тральщик «Генічеськ» та великий десантний корабель «Костянтин Ольшанський» були протизаконно, в порушення всіх міжнародних законів і правил мореплавства, захоплені переважаючими силами противника в неоголошеній гібридній війні. Їх екіпажі, а також морські піхотинці, вірні народу і військовій присязі, вчинили гідний опір і не здалися без бою ворогу. Вони стали справжніми морськими «Укропами», а їхні кораблі – кораблями-героями сучасних Військово-морських сил України, і такими вони мають увійти в їх історію. Їх всіх у ВМС України мали би знати поіменно. Українські моряки з цих кораблів та батальйону морської піхоти з Феодосії гідно продовжили звитягу і морську славу моряків флоту УНР, боротьбу старших поколінь за свободу рідного народу і сьогодні стали прикладом для відроджених справді народних Військово-морських сил України.

Морський тральщик «Черкаси»

АКЦЕНТИ

ЧЕТВЕРТА ВЛАДА ЧИ П'ЯТА КОЛОНА?

Василь ШПІЦЕР,
член ради «Просвіти»
Галицького району

У вівторок, 2 грудня 2014 року, Верховна Рада обрала черговий Кабінет Міністрів України, у якому з'явилося нове міністерство – інформаційної політики.

Більшість політологів, депутатів і держслужбовців сприйняли таке рішення позитивно. Так радник міністра внутрішніх справ, депутат Верховної Ради Антон Геращенко вважає, що головним завданням цієї інституції буде «захист інформаційного простору України від російської пропаганди і контрпропаганда в Росії, на території тимчасово окупованих територій Криму і Донбасу. Це питання давно назріло, і я б навіть сказав, перезріло». Здавалось би, все вірно: адже брехлива російська пропаганда давно вже затуманила розум і підсвідомість не тільки значної частини української людності, але й заполонила світові мас-медіа, спотворюючи українську дійсність. Враховуючи неспроможність існуючих у незалежній Україні структур вже чверть століття дати гідну відсіч московським медіа-фальсифікаторам, такий крок здається доцільним, принаймні, варто попробувати. Мабуть, знайдеться для цього міністерства у державній казні якась копійка та й міністром призначили Юрія Стеця, представника Блоку Петра Порошенка – ефективного менеджера, досвідченого політика і журналіста.

Але що тут почалося з боку четвертої влади… Практично всі телеканали, інтернет, радіо устами своїх та запрошуваних журналістів кинулися критикувати новостворене міністерство, звинувачуючи владу у намірах ввести на них цензуру. Тобто, нехай російське інформаційне болото і надалі заливає Україну, тільки б наші рідні журналісти мали змогу подавати яку завгодно інформацію, часто навіть неприховано антиукраїнську. Виходить, що, прикриваючись демократичними гаслами, працюємо на ворога. Отут і захотілося мені показати, яку насправді інформацію від українських ЗМІ отримує щоденно простий українець, і задуматися, як він повинен себе після цього почувати. Не хочу сказати, що все це вивалюється на нас свідомо чи за московські гроші. Скоріш за все стремління вразити, шокувати, привернути увагу стоїть вище від розуміння того, що така інформація не полегшує людині життя, а навпаки – негативно впливає на психіку. Навіщо мені знати, що у Москві п'яний водій заїхав на електричний стовп і загинув, або що під час повені у Китаї (де населення вже доганяє 1,5 млрд. чоловік) загинув один старичок? У Львові одна газета щотижня зі смаком подає інформацію про кількість померлих, проте не пише, скільки дітей народилося. Прошу журналістів не ображатися, але писатиму про вашу роботу лише очевидні факти, писатиму так, як я сприймаю вашу інформацію.

Практично всі новини ви починаєте із висвітлення воєнних дій на сході України – і це правильно. Але ми дізнаємося тільки про те, як нас обстрілюють російські вояки і продажні українці, скільки наших бійців загинуло, скільки поранено, про злочини щодо мирного населення. А що ми? Сидимо в окопах і чекаємо, коли нам дадуть дозвіл відстрілюватися? Чому ніхто з вас, журналістів-демократів, не перейде потайки на територію, підконтрольну ворогові, та не передає про його втрати? До речі, засновниця товариства «Груз-200» Олена Васильєва підрахувала і оприлюднила інформацію, що на Донбасі загинуло 3526 російських солдатів. Чи чули ви з цього приводу журливі репортажі від Кисельова, Соловйова чи будь-якого іншого російського журналіста?

Президент України Петро Порошенко повідомив, що за час воєнних дій на сході з української сторони загинуло 1252 військових – кращих синів нашого народу. Не будемо забувати, що українські воїни віддали і віддають своє життя за волю і незалежність рідної держави. Згадавши про загиблих, доречно буде відновити у пам'яті лише деякі наші жертви від рук російських катів у часи, коли Україна була колонією цієї жорстокої держави. Батуринська трагедія – були вирізані всі мешканці міста, загинуло до 15 тисяч батуринців, саме місто було пограбоване, спалене, а церкви знищені. Російський генерал Кречетників за наказом Катерини ІІ обманом придушив повстання гайдамаків, що призвело до загибелі від рук росіян і поляків тисяч українських повстанців. Війна радянської Росії проти Української Народної Республіки – десятки тисяч жертв, після взяття Києва у 1918 році російські війська під командуванням Муравйова за один день знищили до 5 тисяч українців. Далі – тисячі жертв Холодного Яру, ОУН-УПА. Не можна оминути й Голодомор 1932–33 років, від якого жахливою смертю померли за різними даними від 4 до 10 мільйонів українців. Сотні тисяч чи навіть мільйони українців були репресовані і виселені у Сибір, де багато з них загинули від голоду й холоду, а чимало зросійщилися і сьогодні проявляються у вигляді такої мерзоти як доренки-горбачови. 1937 року був знищений цвіт української інтелігенції. Чи можливе було б таке винищення нашого народу, якби Україна була незалежною? Тож належить згадувати і про ці страхіття та пояснювати, що мусимо воювати проти віковічного ворога, якщо не хочемо повторення тих кривд, яких ми зазнали від кацапів раніше.

Після підписання пакту Молотова-Ріббентропа гітлерівська Німеччина і сталінський СРСР, які у той час були найбільшими мілітарними потугами у світі, напали на слабеньку у воєнному відношенні Польщу, яка не здалася без бою, а до останньої можливості боронила свою державність. І хоча за час бойових дій майже 70 тисяч поляків віддали своє життя за Батьківщину, та вони також знищили понад 12 тисяч окупантів, зберегли свою високу національну гідність і, врешті-решт, нехай не відразу, Польща стала вільною європейською державою.

Маленька Фінляндія у 1940 році рішуче вступила у війну проти могутнього Радянського Союзу, який після злощасного нацистсько-більшовицького пакту вирішив приєднати її до Росії. Мужні фіни втратили 23 000 вояків убитими і померлими від ран, але не піддалися загарбникові. Щоправда, Червона армія втратила 130 тисяч убитими, а з пораненими, обмороженими й полоненими – 412 тисяч. З них українців загинуло 40 000 – за що, за кого, чи було б таке можливе, якби Україна була незалежною державою? Про це треба говорити, а не повторювати щопівгодини, скільки осіб загинуло минулої доби з української сторони.

Десять років боронили свою незалежність афганці і таки змусили окупантів-московитів відступити. Свобода їм обійшлася у 1,5 мільйона життів – загинув кожен десятий з числа тодішнього населення країни, але Афганістан не став російською колонією.

У двох чеченських війнах за незалежність від Росії втрати цього мужнього народу сягають 200 тисяч осіб.

Війни без смертей не буває, і українським журналістам належало б пояснювати, що треба брати приклад з тих свободолюбних народів, які ціною немалих жертв захищали волю та національну гідність. Треба показати Путіну з його камарильєю, малоросам, українофобам та всякій іншій нечисті, що український народ уже ніколи не стане невільником Росії, незважаючи на матеріальні та людські втрати. Бо ми не гірші від перечислених вище народів, бо нас підтримує світ, бо з нами Бог!

Повертаючись до передчасної смертності, можу повідомити, що в Україні щороку в дорожньо-транспортних пригодах гинуть чотири тисячі українців, від туберкульозу помирають 10 тисяч осіб, від наркотиків – до 12 тисяч молодих людей, через алкоголь передчасно йдуть з життя 40 тисяч, внаслідок куріння – 120–140 тисяч осіб. Чомусь нас не турбує, що в Україні щорічно гине до півмільйона осіб від інфаркту, інсульту, цукрового діабету. Отут би нашій пресі проливати сльози і вести регулярну просвітницьку роботу, пояснювати, що шкідливі звички і неправильний спосіб життя призводять до таких втрат. А славних захисників Батьківщини необхідно всіляко підтримувати та віддавати належну шану полеглим на війні, що наша держава, на відміну від путінської Росії, намагається робити.

В «Українській правді» за 9 грудня 2014 року читаю: « Як відомо, 2 грудня Верховна Рада пакетним голосуванням призначила новий Кабмін, у складі якого з'явилося нове відомство – Міністерство інформполітики. Його очолив кум Президента і колишній керівник «5 каналу» Юрій Стець. Рішення створити це відомство викликало обурення і протест з боку журналістів і громадських активістів, які побоюються цензури або невиправданого державного втручання в інформаційну політику». Про кума моя думка така: українці обрали Петра Порошенка Президентом тому, що він розумний, а у розумної людини дурень не може бути кумом. Отже, нехай розумний Юрій Стець покаже, на що він здатний. Йому треба допомагати, а не безпідставно передчасно кусати.

Щодо можливої цензури, то запитую, чому за «проффесорської» демократії далеко не всі «акули пера» дозволяли собі обурюватися з того, що Янукович ставив на посади міністрів громадян Росії, які успішно розвалювали Українську армію і СБУ, обклав себе родичами, порозставляв у всіх регіонах «смотрящих», змінив Конституцію, ігнорував вимоги студентів стосовно заміни Дмитра Табачника, натомість віддано заглядав у вічі Путіну і виконував усі його забаганки?

Ви мовчки проковтнули факт засилля російських фільмів на українському телебаченні, хоча навіть у радянські часи ми мали змогу насолоджуватися кращими творами кіномистецтва виробництва кіностудій США, Франції, Італії, ФРН, НДР, Польщі, Чехословаччини, Греції, Іспанії та інших кінодержав. За останні двадцять років, судячи з того, що показує українське телебачення, можна дійти до висновку, що крім Росії, більше ніхто кінофільмів не знімає. А ви – анічичирк!..

Складається враження, що українським ЗМІ заборонено висміювати і критикувати дурнувате і брехливе, сказане Путіним (чого варта його брехлива заява на саміті в Австралії, що Росія не може вивести свої війська з України, бо «їх там немає»), Лавровим, Чуркіним на найвищому міжнародному рівні, кепкувати над «сином юриста» чи над перукою антинародного артиста України. Зате відбувається пильне стеження за кожним словом Президента, Яценюка, Ляшка і навіть козака Гаврилюка з подальшими їдкими коментарями. «Геніальна» журналістка не знайшла кращого запитання до Михайла Гаврилюка, аніж чому він не прийшов на засідання ВР у костюмі. Слід віддати належне розумній відповіді Героя Майдану: «Якщо від мого костюма залежить робота Парламенту і подальша доля України – я куплю собі костюм».

Якщо ж говорити про висвітлення російсько-української війни російськими ЗМІ, а конкретно Дмитром Кисельовим, то можна твердо заявити, що він «околєсіцу нєсьот». Проте всі українські ЗМІ за звичкою (чи на замовлення) «наганяють тоску» про наші біди, замість того, щоб на котромусь із каналів у зручний час показувати російські бздури, аналізуючи та коментуючи їх. Гадаю, це було б надзвичайно цікаво. Для прикладу, недавно російське ТБ з немалою долею гумору оповідало, що в Україні не будуть вшановувати Діда Мороза, бо його немає, а будуть святкувати Санта Клауса. Насправді ж Діда Мороза таки немає – для темного російського пролетаріату його придумали комуністи, щоб викинути з життя Святого Миколая – історичну особу, архієпископа, чудотворця. Від Святого Миколая в Америці пішла назва Санта Клаус. А кирилівська православна церква мовчить, не прагне відновити релігійно-історичну істину, щоб, не дай Боже, не розсердити комуністів-кагебістів. Між іншим, належало б більше писати про антиукраїнську діяльність попиків Московського Патріархату, щоб простий вірянин-українець бачив, кому він подає на тацю, і переконувати людей домагатися утворення Української Помісної Церкви.

Росія напала на Україну під приводом захисту російської мови. А що ви робите для захисту української мови, яку сотні літ та ж Росія і відступники-хохли неприкрито викорінювали і нищили? Ви нічого не зробили, щоб не допустити ухвалення ганебного закону Колесніченка-Ківалова. Паче того, якось нібито зі сторони, наче то вас не стосується, ви з легкою іронією повторювали дотеп Чечетова «мы их развели, как котят». Занадто часто ви берете інтерв'ю у російськомовних спеціалістів, буцімто бракує україномовних. Те ж спостерігаємо під час вуличних опитувань.

А кого з журналістів бентежить, що український спорт, особливо футбол, зросійщений. Теперішні футболісти – від ващуків-головків до шевченків-шевчуків, які виросли вже у незалежній Україні, предки яких тисячі років розмовляли солов'їною українською мовою (іще навіть їхні батьки нею користуються), твердо стали російськомовними «аристократами». Слід пояснювати цим відступникам, що навіть для російської прибиральниці, незважаючи на їхню вроду, освіту, багатство і «вєрноподданічєство», вони і їхні діти назавжди залишаться хохлами. І лише повернувшись до рідної хати, до батьківської віри і мови, вони стануть справжніми, достойними людьми.

Більшість футбольних вболівальників є українцями, але щотижневий аналіз футбольних матчів проводять переважно російською мовою Франков, Денисов, Сидоров, Леоненко, Іщенко, Венглинський, Головко, Несмачний. А наша журналістська братія не сміє просити чи вимагати вживати українську мову. Це дозволялося царям і комунякам – забороняти і нищити все українське з мовою включно, а нам не можна дбати про своє, бо можемо образити когось російськомовного.

Безцензурна вольниця довела до повсякчасного, недолугого вживання журналістами русизмів і неправильних висловів: «дякую вас», «наніс удар по воротам», «несе втрати» «депутатська недоторканість»… Чомусь ви не дозволяєте собі вимовляти на український лад прізвища Толстой, Горький, Полевой, Бєдний, Іванов, навіть волієте казати Даніло, Деніс, Міша, Маша, Гріша, Саша, Альона. Зате вільно і не без особливого шарму спотворюєте прізвища українців: Гла́дкий, Несма́чний, Собко́, Ко́валь. На жаль, зараз нема кому вас поправити, тому сподіваюся, що новостворене міністерство візьме під свою опіку і цю сферу вашої діяльності.

м. Львів

У ПАМ’ЯТІ НАРОДНІЙ

ПОЕМА ПРО СВЯТОГО НИКОЛАЯ У ДВАНАДЦЯТИ ПІСНЯХ

19 грудня увесь християнський світ відзначає День Святого Николая. Особливу шану він має в Галичині і, зокрема, на Турківщині.

Святий Николай прославився як правдивий і щирий слуга Божий. Він творив чудеса і за життя, і після смерті. Допомагає морякам, мандрівникам, тим, хто позбавлений волі, хворим і всім, хто звертається до нього по допомогу.

Особливо шанують і з нетерпінням чекають Дня Святого Николая діти. Вони знають, що Святий Николай допомагає тільки чемним дітям, і тому напередодні цього свята усі діти стають особливо чемними і слухняними. Вони пишуть записки до Николая з проханням принести їм ті чи інші подарунки. Лишають записки на печі і з нетерпінням чекають приходу Святого. Він приходить тільки вночі, коли діти сплять, і кладе дарунки під подушку. Тому в ніч приходу Николая діти рано лягають спати з тим, щоб скоріше настало довгоочікуване завтра.

Записав етнограф і фольклорист
Петро ЗБОРОВСЬКИЙ
від Йосипа ЗІЛИНСЬКОГО, 1939 р.н.,
освіта початкова с. Мохнате,
Турківського району, Львівської області

ПІСНЯ І.

О, радуйся місто, ти місто Потара
У Лікійській землі, а у Грецькій цари.
Бо Грецкая цара нам славная стала,
Святого Николая на сей світ создала.
А буде вже тому тисяч сімсот горід.
Ох, рятуй нас, Христе, від царів негодів.
А у Грецькій царі жив цар поганий,
Валерій-мучитель, ворог християнів.
Ох рятуй нас, Христе, від царів лукавих.
Народ толочуть, як підошва траву.
Траву потолочиш, трава ся направить,
Цар лукавий стонге і віку позбавить.
А в місті Потарі жило людей двоє,
Уродило їм ся дитятко святоє.
Ай бись то дитятко в середи і в п’ятки
Не хотіло перси материнські ссати,
А лівої перси ніколи не ссало,
До Христа святого на ніжки возстало.
Воно в три рочки стало просити:
«Позволь отець-мати до школи ходити;
Позволь отець-мати ходити до школи,
Дитинка без школи – диявольське поле.
Дитинка без школи – що рільник без поля,
Що рілля без плуга, що гола стодола.
Дитина без школи – що риба без води,
Вівця без околу, що без цвіту поле».
Отець ані мати му не боронили,
Сина Николая до школи пустили.
Іди, кажуть, сину, учитись до школи.
Вчися, кажуть, правди та й Божої волі.
Святий Николай до школи вчищає,
Учиться там правди, добрих звичаїв.
Добрі звичаї – то Руси корона
Спасеніє мира, світу оборона.
Добрі звичаї чинять Богу милість
і людям приємним, і світу щасливим

ПІСНЯ ІІ.

Як один бідний чоловік загадав свої доньки до гріха довести, а Святий Николай єго рятував.

То жив у Потарі муж вельми убогий
І мав він три дочки, більше нічого,
А він собі думав: «Нивідки ми жити,
Хіба пішлю доньки за гроші блудити.
Бо був я багатий, тепер я убогий,
А мене коршми довели до того.
О,бодай ті коршми із шумом пропали,
Уже не одного до пекла допхали.
О,бодай тим коршмам вже слуху не було,
Як вони не одного вже царства позбули.
Як я тепер мушу рідні свої чада
Про кавалок хліба ручати до ада».
Отак той нещасний отець нарікає
А святий Николай усе тоє знає,
А святий Николай усе тоє чує,
І там поспішає, де муж той ночує.
А муж той ночує, та й у своїй хаті,
Святий йому кинув пук злота в кімнату,
А лиш бо вітцеві в кімнаті не спиться,
Він спішився з одра, за святим спішиться.
Ой ти, Николаю, ти святий пастирю,
Ти вибавив з пекла душ аж чотири.
Святий Николай отак йому каже:
– Вступися від мене, лукавий мій враже,
Не дав ти Бог діти на блуд продавати,
А з ними по правді на хліб заробляти.
Бо ти свої діти лінивства лиш учиш,
Проклятіє вічне від Бога получиш.
Бо хто свої діти до гріха доводить,
Той чортові пара, той пекло розводить,
Бо хто хоче в світі гріхом хліба їсти,
Той в пеклі навіки пропаде без вісті.
Отак муж Христовий вчить вітця того
І до Єрусалиму ладиться в дорогу.

ПІСНЯ ІІІ.

Як Святий Николай ладиться в дорогу, йому родичі помирають.

Стався Николай священиком Божим,
Та й думає в море піти в подорожне.
Та в не подорож би час марнувати,
А в ту подорож бись світа пізнати.
Бо світа хто знає, той Господа славить;
Блага научить, свій вік не лукавить,
Бо світ є широкий і зла в нім багато,
А доброго більше, що варт перейматі.
А зле хто минає, благе переймає,
Той лиха ніколи на світі не має.
О, лагодиться Николай в дорогу,
Аж тут му ся стала від Бога тривога.
Бо помер отець му, та й померла мати,
Лишили му срібла і злота багато.
Святий Николай всіх бідних скликає
Та й гойно-пригойно добром наділяє.
Та й так до них каже: «Не всі ті убогі,
Що в роб’ю з торбами обсядуть дороги,
А в Бога убогі лиш вламні каліки.
Непразні нероби пропали навіки.
Бо хто ся убогим з лінивства лиш чинить,
Той варт серед світа, щоб з голоду згинуть!
А хто ся убогим підступно лиш робить,
Той варт би живцем го приспали у гробі.
Бо муки робити – то розказ Господній,
За праотець наших той гріх первородний».
Отак тих убогих святий научає
Й до Єрусалиму в дорогу рушає,
До Єрусалиму, до Божого гробу,
За наші проступки, за грішників злобу.

ПІСНЯ ІV

Як їхав Святий Николай до Єрусалиму,– мертвого корабельника воскресив.

О, їде Николай до Єрусалиму,
До Божого гробу, нема йому стриму,
А лиш бо дня вал здув бурю на морі,
Кораблеві тому великоє горе.
Аж тут корабельник паде з норталука,
Вбивається на смерть, ламить ноги, руки.
Святий Николай вже над ним помолився,
А мертвий зцілився, в живот воскресився.
О, превелика Господня є воля,
І вірна молитва святого Миколи.
Бо святий Николай, як Богу ся молить,
То правдою ходить , а злого не творить.
Бо Бога хто молить, той зла ся не знає,
Хто з Господа кпить си, гнів то великий.
Волів би ся грішник на світ не родити
Волів би ся грішник на світ не создати,
Ніж мав би гнів Божий на себе взивати.
А гнів же Господній, той кличе на себе.
Хто ближнього кривдить, не робить, як треба,
А хто добро робить і рук докладає,
І Господа просить – той царство взиває.
Той в Господа любий, як син єго рідний
У Божого столу не буде послідній,
Той в Господа Бога одесную стане
Небесну корону від Христа дістане.
Єму по молитві Хритсос Бог наш вручить
Так, як Николаю в Єрусалим ідучи.

ПІСНЯ V

Як приїхав Святий Николай до Єрусалиму і як єму ся двері церковні самі утворили.

Приїхав Николай до Єрусалиму,
А двері церковні самі ся втворили,
Святий Николай упав на коліна
У гроба святого Господнього сина:
– Христе Боже: – каже, Господній Ти Сину,
Позволь на покуту піти на пустиню.
А Син Божий каже:– Ти мій Николаю,
Тобі на пустиню йти не зволяю.
Тобі на пустиню йти не зволяю,
А в місто у Миру тя посилаю.
Бо ни лиш на пущу нам царство здобути,
А в світі жити – ще більша покута.
Лиш треба по правді у світі тім жити,
Та Бога просити і рук заложити.
Та Бога просити, гріха утікати,
З лукавим злочинцем у спів не ставати.
Бо грішник лукавий, то брат є диявол,
На то лиш гадає би царства позбавив.
Він то лиш гадає, на то засідає,
Як лев той ричащий людей пожирає.
Не жере він тіла, а жере він душу,
Диявольсков силов сатанськов покусов
О, люде, не йдіте в лукаві совіти,
Бо збавлять вас неба і збавлять вас світу.
Бо грішному горе у світі тривати,
Як пил той по полю, так мусить скитати.
Бо грішному горе і ніч перебути,
Диявол як вихор душев єго крутить.
Диявол ним крутить і серце пече му,
Нема йому стриму, нема йому миру.
Нема єму миру, нема супокою,
Диявол мучитель пече го золою.
Отак Николая Христос научає
У місто, у Миру єго посилає.

ПІСНЯ VІ

Як їхав Святий Николай з Єрусалиму у місто Миру і що по дорозі сталося.

Їде Николай у місто у Миру,
А їде на морі і сам не їме віри.
Бо проклят диявол, враг людського роду.
Корабель потрапив у блудну дорогу,
Всім бувшим там справив велику тривогу,
Аби лиш тривога всім страшно велика,
Диявол задумав пекельні лиха.
Диявол задумав пекельнов облудов
Завести корабель в далеке безлюддя.
В далеке безлюддя, у пущі, у скелі,
Би ворони й кости не повиносили.
Не повиносили їм ворони й кости,
Вжахнулися люди пекельної злости.
А Николай каже: «Не бійтеся, люди,
На Бога вповайте, він поміч нам буде.
Бо тому диявол не зділає зла,
Хто в Господа вірить,єму упова,
Тому ся не бійте чарів ніколи,
Бо людськая доля у Божій є волі, –
А він свої вірні і праведні слуги
Не дає ніколи в чортівську наругу.
А хто з вас гадає, що дужчий за Бога –
Диявол проклятий, той учасник злого.
І той пребуває в диявольській власти,
Бо в нього він вірить, його він учасник.
І буде йому він у пекло преданий
В мученіє вічне. Вовік віков. Амінь».
Так святий Николай людей научає,
Не вірити в чари усіх поучає.
А сам Христу Богу вірно молився,
Корабель відразу у Миру вчинився.
Отаке велике зробив Господь чудо,
А то задля того, би каялись люди,
Щоби ні в ворожбу, ні в чари не впадали,
А Господу Богу свій вік предавали.

ПІСНЯ VІІ

Як приїхав Николай у Миру і як його там на Владику обрали.

О, місто то Мира, о вельми вно славне.
То місто велике, місто православне.
А там християни дуже тужили,
Бо свого Владику вни похоронили.
І з’їхалися всі владики з окола,
Аби вибирати владику нового.
О, як бо владики у раді сиділи,
Кого ж бо то вибрать врадити не вміли.
А Ангел старшому у сні обвіщає:
– Кладіть на Владику, каже, Николая,
Бо Николай, каже, у Бога є вірний,
То й буде на нарід владика примірний
І владики кажуть: – «Се воля Господня,
Творімо, браття, як Богу угодно,
Отак же ж ми, браття, діло учинімо,
У церков Господню ми зараз підемо,
А хто рано перший у Дім Божий вступить
На престіл владичий той зараз наступить.
Бо в церкву Господню хто рано вчащає
Той в бога доступить, що в Бога благає.
То як си сказали – то так і вчинили,
В дім Божий зійшлися і там затворились.
Святий Никола о тому не знає.
У церкву Господню найраньше вступає.
Тогди всі владики: «Се Божа є воля!
Ходи, Николаю, сідай на престолі.
Сідай на престолі владичествовати
І стадо Христове вірно випасати».
Так зістав Николай Владиков у Миру
За свою поважність, за правую віру.
Бо права побожність проводить до щастя,
До всього що добре, до всього що красне.
Бо права побожність проводить до Бога,
Рятує в нещастях, рятує в тривогах.

ПІСНЯ VІІІ

Як Святий Николай сидів у неволі.

Як настав Николай у Миру владиков
Найшла на християн тривога велика.
Ото – бо настали два царі погані:
Це Цар Деоклецiян із Максеміліаном.
І сі два на церков наложили руки,
Завдали християнам великої муки.
Мечами стинали, у огнях палили,
Отця Николая в темницю всадили.
Сидить Николай сім літ у неволі,
Сім літ у неволі, та й Господа молить:
– Сине,– каже, – Божий, – будь до мене ласкав,
Дозволь дослужити мучеників щастя.
– Сине, – каже, – Божий, – будь на мене влукий.
Дозволь Сине Божий, страждать за ті муки.
А Христос, Син Божий, отак промовляє;
«Не лише на муках Царства доступають
Бо кожний, хто свої повинності творить,
То тому ся двері до Царства утворять.
Чи кметь, земледілець, чи цар у палаті.
Хто творить по правді, той Царство буде мати,
Хто творить по правді, з неправдов ся боре, –
Той у царстві Небеснім зо Мнов ся водворить.
Бо тяжко за правду і муку страждати,
А й тяжко за правду весь вік поборотись.
Бо тяжко за правду під меч голов класти
І тяжко боротись з диявольсков властев.
Тому ж ся, люде, ви з нею боріте
І будете Царство від мене мати».
Отак то Син Божий учив Николая,
А Николай каже: «Будь воля святая!
За правду я хочу боротися в світі
І муки приймати, в неволі сидіти.
О, вічна похвала тій правді хай буде,
Учіться, народи, держітеся, люди!»

ПІСНЯ ІХ.

Як випускали Святого Николая з неволі і як він Лікійський край від голоду спас.

Сидить Николай сім літ у неволі,
За наші проступки, така Божа воля.
Аж Господь знищив царів тих, поганих,
Тоді з Николая здіймали кайдани.
І святий Николай Богу молився,
Цілий Мир Лікійський вельми звеселився.
Та не веселився Мир Лікійський много
Зіслав Господь голод – велику тривогу.
А Николай каже: – Ти, люде, лукавий,
О чім же зізвавсь, той гнів Божий правий?
О, знаю я, знаю, чим того зізвавесь.
Я сидів в неволі, в залізних кайданах,
А ти потикався, як день Божий, п’яний.
А Господь на тоє, на світ не создав нас,
Би вік пропивати, за то й покарав вас.
За то й покарав вас і ще карать буде.
Покайтеся, люди, вже зараз ви облуди.
Покайтеся, люди, бо суд Божий правий
За п’янство карає страшно Він каров.
Бо ум чоловіка – найкращий дар Божий,
Нащо ж го топити в налозі безбожнім?..
Був купець багатий у далекім краю
Хліб вести на морі в Єгипет рушаєсь.
В далекий Єгипет корабель кочує,
Та й Богу ся молить, в кораблі ночує.
Як він серед моря в кораблі ночує,
Й спить му не спиться, й чує, й не чує,
Святий Николай у сні показав му
У землю Лікійську їхать наказав му.
– У тебе я, – каже, – купую весь статок,
Коли ми не віриш – тут маєш завдаток.
А купець провер си, та й віри не має.
Аж дивить три злата в руці він тримає.
Тоді муж побожний у чудо увирив
Та й звернув кораблем у місто у Миру.
Отак Син Божий спас місто від глада.

Спаси і нас, Христе, молитвов народи.
Спаси нас, Христе, дурного розуму,
Би не пропивали ми нашого ума.

ПІСНЯ X
Як проклятий Арій на церков встає.

Святий Николай все зле відвертає,
Аж тут вже диявол на друге гадає.
На друге гадає, та й так угадав він
На церков Христову Арія зіслав він.
І був той Арій муж вельми лукавий,
Задумав він клятий пекельную справу,
Задумав розбити він церков Христову,
Задумав спорити Господнєє слово.
І був цар Костянтин, цар православний,
Царем Цареграда на світ цілий славний,
Та як же учув він про Арія діло –
Тогди засмутився цар Костянтин з'їло.
Та й скликав владик він всіх до собору
Напротив Арія тяжкого побору.
Святий Николай так вельми роз»ярив,
Що того Арія у лице ударив.
О, каже, Аріє, диявольський сину,
За твоє лукавство нема волі стриму.
О, каже, Аріє, лукавий ти царю,
За твоє лукавство жаль уваги не знає.
І сталась у соборі тривога велика:
Здоймили з Николи омофор владики,
Ще й бороду втяти святому веліли.
Святий Николай прийняв тую кару,
З великов покоров, без всякого свару.
Бо каже: – «Так Господь велів же нам з неба,
Що власті духовній коритися треба.
Бо каже, то Господь велів у угрозі,
Що отці духовні наставники Божі».
О, приснив же сон ся соборним владикам,
О, приснив їм сон, та й так то їм сниться,
Що зійшов Христос Сам і Мати Христа,
Которим вовіки віків. Амінь.Слава.
І син Божий каже: «Николаю, слуго,
Ти в мене є вірний, як мало хто другий.
Ти в мене є вірний, більше всіх Ангелів,
На ж тобі від мене святе Євангеліє.
Бо ти в Мене вірний є пастир всім душам,
Бо ти в Мене будеш патроном на Руси.
А хто ж буде жити за чесним прикладом, –
Той не буде знати ні біди, ні гладу.
А хто ж буде дбати просвітов, науков, –
Той не буде знати ні нужди, ні муки.!»
А Чиста, Пречиста отак промовляє:
«О, слуго ж ти вірний, Христов Николаю.
На ж, каже, на тебе,Омофор священний,
Ти будеш патроном на школи учені.
На ж, каже, на тебе, Омофор Господній –
Ти будеш патроном на школи народні.
На ж, каже, на тебе, Омофор одіти,
Будь, каже, патроном на всі руські діти.
А хто не каже боронити школи, –
Нехай же той правди не узрить ніколи.
А хто не каже боронити науки,
Нехай ся той попаде в диявольські руки.
А хто не каже боронити просвіти, –
Від мого Сина проклят він навіки».
Такий то соборним владикам сон снився.
Тоді край Лікійський увесь звеселився,
Бо в той час поклали назад на владику,
Святого Николу во радість велику.
Во радість велику усім християнам
Христу честь і слава вовіки віків. Амінь.

ПІСНЯ XI.
Як рятує Святий Николай трьох громадян від невинної смерті.

О, пішов Николай та раз у дорогу,
А в місті у Мирі велика тривога!
Велика тривога, бо в місті у Мирі
Був градоначальник тут злий і невірний.
Велів він невинних трьох граждан узяти,
Велів усім трьом голови утяти,
Велів усіх трьох їх невинно губити.
Граждани нещасні, що мають робити?
О, знали вни, знали, що мають робити.
Отця Николая на поміч призвати.
Та й кажуть: «Рятуй нас, святий Николаю,
Бо марно всі три погибаєм».
А градоначальник розлютився дуже,
І крикнув катам: «Стинай глави уже!».
І звів кат лютий свій голий меч горі,
Аж тут стала свята Божа воля.
Свята Божа воля, то воля велика.
Явився на місці Господнім владика,
Господній владика, святий то Николай,
Ухопив меч він та голов рукою
Та й каже: «Не бійтесь ви, праведні люди
Невинним Бог всігди до помочи буде.
А хто кого вводить в невинну тривогу –
Во вік віків. Амінь. Проклятий від Бога.
А хто на невинних та напасть складає
То Бог го одного, як вбивцю карає.
Бо напасть Бог рівно, як кров чужу судить.
Бійтесь страшного Господнього суду.
Ви судом лукавим людей не судіте,
Бо будете в пеклі навіки горіти».

ПІСНЯ XII.
Як рятує Святий Николай трьох воєводів від смерті.

Був цар Костянтин – цар православний
Царем в Цареграді, на світ цілий славний.
Служили у нього та три воєводи
І були цареві вірні із роду.
Але найшлися там люди лукаві
Та й набрехали на чисту їх славу.
І набрехали царю Костянтину
На тих воєводів, тих мужів невинних,
Та й кажуть: «О, царю, ти яко по слове
Їх слів то державні з царським твоїм словом».
А вни кажуть: «Царю, за грішну награду
Кати превелику задумали зраду.
Таку, кажуть, зраду, би царство ти взяти
І твоїм найтяжчим врагам тя предати.
На се цар Костянтин розгнівався дуже
Рек: «Зараз піймати отих то трьох мужей».
І їх у темницю велів посадити,
А другої днини під меч засудити.
А мужі невинні здаються на Бога
Зовуть на рятунок Николу Святого.
«Николаю, кажуть, угодниче Божий,
Рятуй, порятуй нас в великій тривозі,
Як порятував ісь граждан трьох невинних,
Отак порятуй же і нас неповинних».
І Николай у сні цареві вказався
Та й так до царя він грізно обізвався:
– О, царю ти, – каже, – що хочеш робити
Не винних трьох мужей на смерть засудити?
– О, царю ти, – каже, – пусти ти їх правих,
Бо візьму ти царство, корону і славу.
– О, царю ти, – каже, – пусти їх, невинних,
А вели стратити брехунів гидких.
Бо гріх брехати, як на смерть убивати,
Як на смерть убивати, як мечем пробивати.
Бо меч обоюдний лиш два вістря має,
А той брехун обома тя рубає.
Що меч порубає – за ним ся загоїть
За чорним язиком на світі – ніколи.
Що меч порубає, ним Господь водить,
А в чорнім язиці сам диявол ходить.
Як меч порубає – відразу загинеш,
А брехун бреше – вовік не спочинеш.
Так святий Николай до царя говорить,
Царю Костянтину великеє горе.
Казав він невинних відразу пустити,
А тих брехунів на смерть засудити.
Аби люди знали, та й каялись люди.
Бо хто обчорняє, той душу загубить,
Бо хто обчорняє, буде в пеклі горіти
З дияволом разом, вовік віків жити.
А тим воєводам цар Констянтин мовить:
– «У місто, у Миру, спішіть по слові,
А там поклоніться святому Николі,
Що спас вас від смерті за Божою волев.
Що спас вас від смерті, мене від мук вічних.
Святий чудотворче, молись за нас грішних.»

А М І Н Ь.

Словник маловживаних слів.

Бде – буде
Вибавив – позбавив
Вламні каліки – інваліди
Влукий – ласкавий, добрий
Втворили– відчинилися
Глад – голод
Голід – літ
Гойно,прегойно – гарно, прегарно
Дня вал – перебіг, розвиток дня
Живот – життя
Заложити – докласти
З'їло – дуже
Зізвавсь – зголосився
Кметь – селянин, хлібороб
Кпить – насміхається
Лагодить – тут збирається
Мам – маю
Наділяє – обдаровує
Натралук – частина щогли корабля
Обвіщує – сповіщає, повідомляє
Облуди – ті, що заблудились, грішники
Одр – ложе, ліжко
Одесна – десниця
Одесною – праворуч
Онил– отара (овець)
Пекельнов облудов – страшною брехнею
Провер – прокинувся зі сну
Пуща – пустеля
П'ятки – п'ятниці
Роб'є – одяг бідняка
Ручати – віддавати, доручати
Рук заложити – докласти рук, працювати
Сатаниськов – сатанинською
Спорить – заперечувати
Спішився – встав
Стриму – затримки
У світі тривати – у світі жити
Утяти – відрубати
Цара – країна

 ВИДАТНІ УКРАЇНКИ

ПРОСТИ І ПРОЩАВАЙ

17 грудня 2014 року після тяжкої тривалої недуги відійшла у засвіти СТЕФАНІЯ МИХАЙЛІВНА ШАБАТУРА, видатна художниця декоративно-ужиткового мистецтва і громадська діячка, член правозахисної Української Гельсінської групи.

Народилася Стефа Шабатура 5 листопада 1938 року в селі Іванє-Золоте Заліщицького району Тернопільської області в селянській родині. Батько загинув на війні. Мама Анна – знана народна художниця і майстриня. Стефа закінчила 1961 року художнє училище, 1967 – Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва за фахом художник-прикладник. Член Спілки художників України. Гобелени Стефи Шабатури не раз експонувалися на виставках і були високо оцінені фахівцями. Про її творчість написано в 6 томі «Історії мистецтва України».

С. Шабатура брала участь у роботі Львівського клубу творчої молоді «Пролісок» (КТМ), розповсюджувала літературу самвидаву. 1970 р. разом із групою львівських письменників і художників виступила на захист Валентина Мороза і добивалася дозволу бути присутньою на його суді.

Ув'язнена під час масових арештів української інтелігенції 12 січня 1972 року за звинуваченням у проведенні антирадянської агітації й пропаганди. Їй інкримінували, зокрема, розповсюдження машинописних збірок Василя Стуса «Веселий цвинтар», Миколи Холодного «Крик з могили», статті Валентина Мороза «Серед снігів». 12 – 13 липня 1972 року засуджена за ст. 62 ч. 1 КК УРСР до 5 років ув'язнення в таборах суворого режиму та 3 років заслання. Ще до суду виключена зі Спілки художників.

Каралася в жіночому таборі ЖХ-385/3-4 в сел. Барашево Теньгушовського району, Мордовія. Брала дуже активну участь в акціях протесту, голодівках, домагалася статусу політв'язня, амністії для всіх в'язнів сумління, за що її карали ШІЗО (штрафний ізолятор, карцер) і ПКТ (приміщення камерного типу). Усього на її рахунку 115 діб карцерів і півтора року ПКТ.

Шабатурі забороняли малювати, у зв'язку з чим жінки-політв'язні оголошували голодівки протесту. Лише 1974 р. представник Львівського КГБ привіз їй етюдник, фарби, олівці, пензлі та папір. Тому адміністрація табору не відбирала їх.

У кінці 1975-го С. Шабатуру возили етапом до Львова на «перевиховання». 10 грудня, у День прав людини, вона, як і в попередні роки, оголосила голодівку протесту проти порушень прав людини в СРСР. Попри наполегливі докори працівника Львівського КГБ, Шабатура її не припинила. Тоді пообіцяли, що вона «ще пошкодує» про це.

Зразу ж після повернення до табору, просто на вахті, Шабатурі оголосили акт про спалення 150 її малюнків та екслібрисів, відібраних перед від'їздом, – як «абстрактних» і де зображено табір. «Крамольною» виявилася навіть літера «Ш» під малюнками: нагадувала тризуб… На знак протесту в лютому 1976 р. відмовилася від роботи. Її спочатку посадили в карцер, а в квітні – на півроку до ПКТ. Начальник табору Шорін цинічно заявив: «Ми зараз не розстрілюємо, але в нас є інші способи зробити так, щоб із табору ви живою не вийшли». Шабатура оголосила голодівку, яку тримала 12 діб. Мордовськими таборами прокотилася хвиля протестів проти знищення інтелектуальної власності (тоді ж були оголошені акти про знищення вишивок Надії Світличної, віршів Ірини Калинець та Василя Стуса).

1976 р. Стефі надали побачення з матір'ю на одну добу. Воно прослуховувалося. Коли ж розмови не стало чути, сам начальник Мордовського КГБ полковник Дротенко вломився в кімнату побачень і в сутичці відібрав у Шабатури ручку й папір з написаним текстом розмови. Дротенко доводив матері, що її донька невиправна, що таких, як вона, слід розстрілювати. Переконував, що її праць не знищували – лишень ті, на яких зображені в'язні та де були «абстрактні замальовки табору». Дротенко кинув декілька екслібрисів на долівку і розтоптав їх, кричав, що вони призначені для ув'язнених державних злочинців, а екслібрисів письменникам, художникам, дітям – таких не було.

Після такого побачення Шабатура знову протестувала проти знищення її робіт відмовою від рабської табірної праці. Її знову покарали карцером і ПКТ.

На етап Стефу Шабатуру взяли з одиночної камери в м. Явас на Різдво 1977 року. Заслання відбувала в с.Макушино Курганської обл. Працювала в художній майстерні при Будинку культури (оформлення наочної агітації).

У лютому 1979-го група політв'язнів і засланців, у тому числі Шабатура, підтримала Українську Гельсінську Групу, оголосивши себе її членами. Як такій, що «не стала на шлях виправлення», Шабатурі після закінчення заслання веліли, нікуди не заїжджаючи, прямувати до Львова і стати там під адміністративний нагляд. 2 грудня 1979 року вона прибула додому. Однак міліція відмовилася її прописати у власній кооперативній квартирі, де жила її хвора мати – вдова учасника війни. Стефа категорично відмовилася будь-куди виїжджати. Рік перебувала під адміністративним наглядом.

У кінці 80-х Шабатура активно включилася в національне відродження. Була активісткою Львівських організацій «Меморіалу», Народного Руху України, брала участь у боротьбі за відродження репресованої Української Греко-Католицької Церкви, 1990–1995 була депутатом Львівської міськради. З 1991 – голова Марійського товариства милосердя.

Працювала художницею в текстильній промисловості. 1994 року, як реабілітована, одержала приміщення під майстерню. 1999 р. нагороджена Орденом Княгині Ольги III ступеня. Указом Президента України від 8.11.2006 як член УГГ нагороджена орденом «За мужність» I ступеня. Останніми роками тяжко хворіла. Нехай Господь оселить її душу там, де праведні спочивають, де нема ні хворіб, ні печалі.

Ірина РАПП,
Василь ОВСІЄНКО,
Харківська правозахисна група,
Степан БРАЦЮНЬ, Голова
Конгресу Українських Націоналістів

НА ПУЛЬСІ

ЗАСНОВАНО МІЖНАРОДНЕ ГРОМАДСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «СОЛОВЕЦЬКЕ БРАТСТВО»

10 грудня, в Міжнародний день прав людини, в Києві створено Міжнароднe громадське об'єднання «Соловецьке Братство». Серед його засновників – Голова Київського товариства політв'язнів та жертв репресій Григорій Куценко, а делегатами установчої конференції стали найактивніші учасники багаторічних Соловецьких Прощ з більшості обласних осередків «Соловецького Братства».

Серед основних цілей, які ставлять перед собою члени новоствореної громадської організації, – відновлення, збереження та поширення через ЗМІ та окремі публікації інформації про долі незаконно репресованих радянським тоталітарним режимом співвітчизників, місця радянських концтаборів, тюрем ВЧК-НКВД-МГБ-КГБ і місць таємних розстрілів в'язнів комуністичної системи. Для досягнення поставлених цілей МГО «Соловецьке Братство» планує тісну співпрацю і з такими вітчизняними організаціями, як Всеукраїнське товариство політв'язнів та жертв репресій, «Меморіал» ім. Василя Стуса, Українська Гельсінська спілка, і з такими закордонними організаціями, як петербурзький та московський «Меморіали», а також об'єднання українців у Російській Федерації та Казахстані. За яскравий приклад такої співпраці може служити участь у щорічних Соловецьких Прощах членів Товариства української культури «Калина» в Карелії з легендарною Скрипніковою.

Головою МГО «Соловецьке Братство» обрано неодноразового учасника Соловецьких Прощ, активного громадського діяча Георгія Лук'янчука, а до складу правління ввійшли відомі громадські діячі: Василь Овсієнко, Роман Круцик, Григорій Куценко, Наталя Осьмак, В'ячеслав Тимченко, священик Володимир Черпак та бандурист Віталій Мороз.

Наш кор.

ТВОЇ СИНИ, УКРАЇНО!

ПРОСТО ГАЙДАМАКА

Коли йому кажеш, «ви – козак за духом», він заперечує, бо «всі козаки воюють зараз на Сході». Він вважає себе хуліганом, який займається мистецтвом. Щоправда, чомусь, коли я вперше побачила Олександра Ярмолу, то одразу в уяві з'явився образ мудрого наставника, який вміє поєднати врівноваженість і бунт, спокій і стрімку непокору, а також миролюбність і гнів до ворога. Його справедливо можна вважати піонером активної популяризації української пісні за кордоном, особливо в Європі, а ще Олександр – один із засновників першого в Україні козак-рок гурту «Гайдамаки». Крім того, він активно веде громадську і благодійну діяльність, захоплюється бойовими мистецтвами... Список його життєвих заслуг можна продовжувати довго, адже він, як справжній гайдамака, постійно прагне розвивати свою країну, починаючи з себе.

Фото І. Цілої

Нелегкі 60–70-ті, тобто період дитинства і юнацтва, Олександр Ярмола згадує як позитивний, незважаючи на «брежнєвський застій». Особливо вдячний за виховання та формування світогляду своїй бабусі і дідусеві, тому що з ними зміг насолодитися спокійним життям провінції. Крім того, саме рідне місто Чорнобиль стало для нього центром культури, яка зародила в хлопцеві любов до української пісні.

У школі й інституті він вирізнявся бунтарською поведінкою, намагався вийти за рамки, які були нав'язані радянською системою. Фронтмену гурту «Гайдамаки» легко давались і точні науки, і малювання. Хоча Ярмола стверджує, що гарним математиком йому точно стати не випадало, адже це потребує системності і дисципліни, чим він похвалитися ніколи не міг. «У мистецтві все робиться інтуїтивно, хоча й тут потрібно володіти технікою, аби не зайти в глухий кут», – каже він.

Згодом, після армійських років, Ярмола заснував свій рок-гурт. Надворі була «перебудова», і з'явилася довгоочікувана можливість грати улюблену музику, здійснити мрію дитинства. Звісно, слухачами хлопця на початках переважно були друзі і родичі. Батьки ніколи не виступали проти його бажання стати рок-музикантом, але «з практичного боку їм було його шкода».

Щоб займатися музикою на більш професійному рівні і щоб вона приносила не тільки моральне задоволення, але й певні кошти, юний Олександр вирішив підкорити Національну музичну академію ім. П.Чайковського. Музична грамота та вміння співати на дихanні, які дала йому академія, «не раз рятували під час концертів».

НАРОДЖЕННЯ БУНТУ

Гурт Aktus, який пізніше перейменували на «Гайдамаки», було засновано одразу після здобуття Україною незалежності. Основною філософією бенду стає духовний протест проти влади, «бунт проти системи, проти якихось порядків і правил, які нею ж придумані», і які здавались Олександрові не зовсім справедливими. Тобто їхня музика – це своєрідний меседж, спрямований на те, щоб показати, що чи хто саме утискає «людську природу».

Разом з «Гайдамаками» Ярмола починає подорожувати країнами Європи. Він прищеплював закордонній публіці любов до козацької пісні. Саме тоді, з часів Емира Кустуриці, був створений тренд на всю балканську музику, до якої відносили й українську. «Гайдамаки» як додаткова притока влилися в русло загальноєвропейської течії народної музики. Незважаючи на те, що тексти їхніх пісень мало розуміли, їх поважали за потужність і драйв. Ярмола з іншими учасниками гурту намагався донести серйозний зміст своїх текстів про історичне коріння українців, про свою націю та її унікальну культуру. Він – ревний патріот. Досі не уявляє, як можна було тоді – на прохання організаторів концертів – творити пісні англійською мовою. Адже Олександр і так усе, що хотів, міг прекрасно передати українською.

Він спрямовував свої сили на те, щоб популяризувати за кордоном українську пісню власного бачення не тому, що хотів всесвітньої слави, а тому, що на рідній землі його завжди обмежували певними форматами «радіо чи телебачення». Водночас він додає: «Ми – першопрохідці, бо ще у 90-х відкрили для себе Європу. Хоча там зараз не найкращі часи для людяності, моралі... це не їхній золотий час. Зараз наш золотий вік, позаяк саме в нас відбуваються зміни, ми швидко прогресуємо».

Про інший напрямок гастролей – Москву – каже, що туди «їхати ніколи інтуїтивно не хотілося». Щоправда, концерти були, і сприймали їх добре, оскільки в Росії було (можливо, й залишається) багато людей, які розуміли і любили українську музику.

ПИТАННЯ ВИХОВАННЯ

Його музика не може не вражати, а той запал, з яким він виконує свої композиції, змушує серце битися в рази швидше, а волосся підніматися від крихітних «мурах». Те, як Ярмола віддається публіці, знають усі, хто бачив його на сцені. Адже лише він може так фантастично і точно по-козацькому не просто співати, а «переживати» кожну пісню, демонструючи неабияку життєву енергію. Він наче у постійній готовності щомить вирушити на війну. Ярмола досі наповнений гайдамацьким драйвом і шаленістю. Мабуть, це ті риси, які будуть притаманні йому завжди.

Проте співак досить скромно говорить про своє джерело натхнення, бо в різні часи його надихає надто багато речей: «Системи в мене немає… як муза приходить, то мені вдається творити», – каже він. Ви могли помітити, що тексти «Гайдамаків», які пише сам Ярмола, мають і релігійну складову. Як виявилось, віра посідає досить вагоме місце у житті співака. Щоправда, він запевняє: «Багато художників весь час балансують між великим гріхом і великою вірою. Вони такі собі екстремали, як і я».

Крім своєї основної діяльності, Ярмола – кандидат в майстри спорту з вільної боротьби. Він ділиться декількома секретними складовими, які можуть з будь-кого зробити справжнього свідомого козака чи козачку: «Потрібні сміливість, дисципліна і чесність до себе. Решта – питання виховання».

УЗИМКУ В ШАРОВАРАХ

Саме виховання навчило Ярмолу ніколи не опускати рук. Після розпаду старого складу «Гайдамаків» він не покинув улюбленої справи: «На бажання «кинути–не кинути» впливають не такі речі, як розлучення чи розпад, а те, що тобі хочеться чи не хочеться творити. Якщо не хочеться, то варто припинити займатися улюбленою справою, а якщо є ще бажання щось сказати, відчувається поклик – слід продовжувати».

І продовжував він виступами, зокрема і на сцені під час Помаранчевої революції. Він був активним учасником тодішніх подій, разом з усіма сподівався на кардинальні зміни, разом з усіма розчарувався і згодом і мріяти не міг, що буде повторний Майдан і тим паче, що він переможе. Після революційних подій і в часи «нав'язаної війни» каже: «За свободу завжди треба платити, ніхто ніколи не дарував свободу, не віддавав її просто так».

Цієї зими він вийшов знову, тому що за своєю природою – бунтар, який не звик підкорятися, який буде протестувати. Саме тоді, в часи Євромайдану, невтомний співак у непривітну погоду в самих лишень шароварах зігрівав кожного українця пісенним духом незламності та шаленого бажання до перемоги.

Під час Революції гідності українці змогли викристалізувати свої найкращі риси, які дуже імпонують Олександрові. Зокрема вміння об'єднатися і злагоджено діяти разом. А те, що дратує гайдамаку, то це бачити сьогодні байдужість у людей, які живуть, наче це не їхня війна, і вона їх ніяк не стосується. «Якщо ти вважаєш, що ти зі зброєю не знайомий і для тебе незвично стріляти, то роби бодай щось, аби допомогти, адже хтось на фронті гине. Можливо, багато хто думає: «Ну, українці, потім прийдуть росіяни… Також непогано – заробляти в тому самому офісі, ті самі гроші…». Оце мене дуже дратує», – каже Ярмола.

Насправді, як мені здалося, морально Олександр готовий обстоювати честь народу не лише на фронті музичному. Проте йому поки важко знайти спільну мову зі зброєю. Незважаючи на це, співак уже встиг побувати в Слов'янську, Артемівську, Краматорську та Мелітополі: «Піснею підтримати для нас легше, ніж стріляти. Ми ж зовсім не вчилися воювати. Хоча зараз у зоні АТО багато «ненавчених»...

Напевне, з такими гайдамаками майбутнє країни і української музики буде в безпеці та рано чи пізно перейде на вищий, більш якісний рівень. Тільки не треба боятися відчувати, слухати, грати, бути. Тільки не треба боятися.

Ірина МОКРИЦЬКА, ДТ, № 33

Наступне число газети вийде 1 січня 2015 року.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9